

עפ"ג 46599/01/15 - ד ק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כבוד השופט רפי כרמל, אב"ד
כבוד השופט כרמי מוסק
כבוד השופטת שירלי רנר

עפ"ג 46599-01-15

ד ק
ע"י ב"כ עוה"ד נדב גדליה

המערער

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ד' כהן-לקח), מיום 10/12/14, בת"פ 43472-11-12.

1. המערער הורשע בבית משפט השלום בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") (שני אירועים), בעבירת היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק (שני אירועים) ובעבירת תקיפת בת זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק. בגין אלה נדון המערער לעונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף 140 שעות, פיקוח קצין מבחן למשך שנה ומאסר מותנה. הערעור מכוון כנגד ההרשעה בדין של המערער.

2. כפי שציין בית משפט השלום בגזר דינו, המערער נשוי למתלוננת למעלה משנתיים וחצי, להם ילדה כבת שנה וחצי. מאז תחילת נישואיהם של השניים נהג המערער באלימות מילולית כלפי בת זוגו ובאלימות כלפי רכושם. בין היתר, נהג המערער לאיים שייקח את הבת המשותפת לארץ מולדתו. כתב האישום המתוקן, בעובדותיו הודה המערער, החזיק שלושה אישומים. בגדר האישום הראשון הורשע המערער בעבירה של איומים והיזק לרכוש, זאת לאחר שהמתלוננת שהתה בבית שכנתה, המערער הטרידה טלפונית, דרש ממנה לחזור הביתה, איים "לשבור את כל הבית" ואף ניפץ צלחות. לאחר מכן, בשעת לילה, יצא המערער מביתו כשהוא אוחז בילדתו הקטנה, וצעד לעבר גן השעשועים, שם עוכב על ידי שוטרים. בגדר האישום השני, המערער אחז בידה של בת זוגו בחוזקה, נטל סכין בידו השנייה, והחל מטלטל את המתלוננת, כשהוא אומר לה "היזהרי", ולבסוף השליך את הסכין לכיור. בגדר אישום זה הורשע המערער בעבירת תקיפה סתם של בת זוג, ואיומים. בגדר האישום השלישי, המערער שבר חפצים בתוך הבית, בשני אירועים, במהלך ויכוח עם בת זוגו, והורשע בעבירה של היזק לרכוש במזיד. האירועים כולם התרחשו בפרק זמן של למעלה משנה.

2. בא כוח המערער טען כי לא היה מקום להותיר את הרשעת המערער על כנה אלא היה מקום לבטלה כפי שהמליץ שירות המבחן. נטען כי לא ניתן משקל מספיק לנסיבות המערער ולנסיבות ביצוע העבירות ולאור כך שהמערער החל בהליך משמעותי של שיקום. עוד נטען כי לא ניתן משקל מספיק להודאתו של המערער. לטענת הסנגור, הכללים שנקבעו לעניין אי הרשעה, מתקיימים לזכותו של המערער, ויש בהם להטות את הכף לעניין אי הרשעתו. באשר למעשי המערער, נטען כי מדובר בתקיפה יחידה, בדרגת חומרה נמוכה, ובאה הפניה להחלטות אחרות, בעניינים אחרים, לגביהם נטען כי אף שהיה מדובר במקרים קשים יותר, הסתיימו ההליכים באי הרשעה.

3. המדינה טענה כי יש להותיר את החלטת בית משפט השלום על כנה. גזר הדין מנומק היטב. באה בו התייחסות לכל השיקולים לקולא, בית משפט השלום הסתפק בעונש מתון ביותר, ומצא כי עניינו של המערער לא בא בגדר הכללים המאפשרים אי הרשעה.

דין

4. דין הערעור להידחות. בעניינו של המערער ניתנו ארבעה תסקירים מטעם שירות המבחן. התסקיר הראשון ניתן בחודש אפריל 2013 והתסקיר האחרון ניתן ביום 29/5/14. בתסקירים הראשונים באו פרטים אודות ההליך הטיפולי אותו עבר המערער. בתסקיר הרביעי והאחרון צוין כי המערער השקיע מאמצים בהליך טיפולי, פרטני וזוגי, קיימת לו מוטיבציה פנימית לשיקום חייו, להליך המשפטי אפקט מדרבן, ושירות המבחן העריך כי פחת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם. שירות המבחן המליץ, בין היתר, לבטל את הרשעתו בדין של המערער, זאת נוכח העדר עבר פלילי, מאמציו להשתלב במסגרות חיים באופן תקין, השתלבות בתהליך גיור ומאמציו להשתלב בארץ (שכן המערער אינו יליד ישראל). בית משפט השלום, לאחר שבחן את העובדות המונחות לפניו בנוגע עם המערער, לרבות טיעוני בא כוחו ולרבות המלצת שירות המבחן, קבע כי לא הוכחו התנאים לצורך ביטול הרשעה. באשר למהות העבירות ולנסיבות ביצוען, הוא התנאי הראשון לבחינת שאלת אי הרשעה, נקבע כי קיימים שלושה אירועים שונים שנפרשו על פרק זמן של שנה וחצי לפחות, במסגרתם נקט הנאשם בהתנהגות מאיימת כלפי אשתו, תוך שבירת חפצים. אמנם שניים מן המקרים לא כללו מעשיו אלימות פיזית כלפי גופה של המתלוננת, ומעשיו של המערער באו לידי ביטוי באלימות מילולית וגרימת נזק לרכוש, אולם על אף זאת, מדובר בעניינים שאין להקל ראש בחומרתם. לצד זאת קיימת ההרשעה בעבירה של תקיפה סתם של המתלוננת, שבאה בתגובה לכך שהמתלוננת העירה למערער על התנהגותו. יש לציין כי בית משפט השלום הזכיר כי באותו אירוע אחז המערער את המתלוננת בידו והחל לטלטל אותה, תוך שאחז בידו השנייה בסכין ואיים עליה באומרו לה: "היזהרי", ורק לאחר מכן השליך את הסכין לכיור. בדין ציין בית משפט השלום כי אף שהאלימות הפיזית לא הייתה ברף הגבוה, היתה טמונה בו חומרה מיוחדת, שכן המערער החזיק באותה עת בסכין, ואף אם לא עשה שימוש בסכין, עצם תקיפתה של המתלוננת והשמעת דברי איום, נשאו סיכון לפגיעה בגוף ובנפש. בית משפט השלום ראה בחומרה המצטברת של כל האירועים האמורים, כמטה את הכף בסוגיית ההרשעה לטובת העדפת עקרונות ההלימה, הגמול וההרתעה על פני העדפת האינטרס האינדיבידואלי של המערער. באשר לתנאי הנדרש השני בשאלת אי הרשעה, הוא התנאי שעניינו פגיעה חמורה בשיקום נאשם, בית משפט השלום מצא כי לא עלה בידי המערער לשכנע כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי עבורו וכי לא די באפשרויות תאורטיות בדבר נזק אפשרי בעתיד. לא הוכחה פגיעה בשיקומו ועתידו של המערער בגין הרשעתו, לרבות תעסוקתו כיום או בעתיד, אם כי בית משפט השלום ציין שהרשעה מעצם טיבה וטבעה יש בה להשליך על עתידו של כל מי שהורשע בדין. בכך אינו שונה מצבו של המערער מנאשמים אחרים שהורשעו בדין, גם במקרים שהם נעדרי עבר פלילי, ואף בהתחשב במכלול הנסיבות לקולא, בהן הודאתו, החרטה שהביע, ההרתעה האישית, ותהליך השיקום המשמעותי אותו עבר.

החלטת בית משפט השלום שתמציתה פורטה לעיל הנה סבירה וראויה, ולא מצאנו מקום להתערב בה. נוסף כי אין מדובר באירוע חד פעמי המהווה מעידה, אלא במספר אירועים שנפרשו על פני כשנה ומחצה, אירועים שהיה בהם לגרום לבת זוגו של המערער חרדה אמיתית, וכאמור, אין מדובר במערכת נסיבות שיש בה להוות בסיס לביטול ההרשעה.

לפיכך, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ב אדר תשע"ה, 03 מרץ 2015, במעמד בא כוח המערער, המערער ובא כוח המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט